

[Leif Hermann]

sigt, således at især håndhævelsen af aftalerne placeres i domstolsregi, at aftalerne indrettes således, at der over aftaleperioden sker en løbende emissionsbegrænsning, og at alle aftaler forsynes med en klausul om adgang til lokale skærper, såfremt lokale miljøsyn gør det påkrævet. Dertil kommer så ajourføringen af adgangen til at stille vilkår, f.eks. sikkerhedsstillelse for oprydning, bedre adgang til selvhjælpshandlinger, et effektivt erstatningsansvar samt tydeligere straffebestemmelser og indarbejdelse af princippet om, at tvivlen skal komme miljøet til gode.

For de øvrige lovforslags vedkommende synes der at være større vanskeligheder. Fru Dorthe Bennedsen har nævnt bonusordningen i lokalplanlægningen, som vi jo unægtelig ikke er særlig enige om, og tilsvarende gælder den bonusordning, der er indeholdt i vandløbsloven. Vi finder det fortsat ubegrundet at fjerne fredningsnævnene fra naturbeskyttelsesloven, og jeg kan også tilslutte mig det synspunkt, at myndighederne fortsat udgør et svært problem.

Vi har videre klart påpeget, at skal der ske begrænsninger i klageadgangen, og det kan man diskutere, skal denne klagebegrænsning klart fremgå af lovgivningen, og at gebyrer som instrument i begrænsning af klageadgangen ikke er retssikkerhedsmæssigt forsvarligt. At det givetvis kan få en eller anden form for adfærdregulerende virkning hos borgerne, er så en anden sag.

Vi er selvfølgelig indstillet på at fortsætte de drøftelser, der er påbegyndt, om end det formentlig bliver ud fra noget andre forudsætninger, men det er unægtelig væsentligt at få afklaret, om der overhovedet er noget at forhandle om. Fru Hanne Severinsen kom jo i går med nogle udtalelser til dagspressen om, at enten skal vi tage, hvad der ligger på bordet, eller også bliver der ikke nogen bukser ud af dette skind. Det fortæller i hvert fald mig, at miljøministeren ikke har mange ører at rokke med i det noget snævre forhandlingsrum, fru Hanne Severinsen hermed har opstillet. Lad så være, at fru Hanne Severinsens betragtninger i sin pressemeddelelse – eller i hvert fald således, som de er gengivet i aviserne – er forkerte; det er ikke det mest gennemtyggede, der nogen sinde er lavet i dette Folketing, men det er formentlig noget af det mest kommenterede. Men det er jo, som jeg sagde før, også et projekt af ganske omfattende dimensioner.

Jeg vil gerne sige til fru Hanne Severinsen, at man kan ikke lave en forenkling af den dimension, der her er tale om, fra april til juni måned og så tro, at man slipper af sted med det uden bulder og brag, for dernæst at fremsætte forslagene i Folketinget i januar måned til første behandling i februar og så håbe på, at det bliver færdigt til sommerferien. Den går ikke, hvis man vil undgå hovsaløsninger, fru Hanne Severinsen, og det har jeg en eller anden idé om at nogle tæt på fru Hanne Severinsens parti helst er fri for.

Vi må altså have afklaret nu: Er det regeringens holdning, at dette er en take it or leave it-situation? Og hvis det er regeringens holdning, så vil jeg sige, at så kan ministeren takke partiet Venstre for, at der næppe sker noget med forenklingsprojektet i denne ombæring. Vi må have afklaret det, og vi må have afklaret det allerede i dag.

Hvis vi fortsætter forhandlingerne og når frem til et resultat, så kan det jo ikke nytte noget, at partiet Venstre er udstyret med et veto til at vælte hvad som helst, partiet måtte finde belastende i en valgkamp, hvor partiets kernevælgere jo givetvis kunne finde på at stille ubehagelige spørgsmål til fru Hanne Severinsen og hendes kolleger.

Som sagt er det væsentligt at få afklaret det spørgsmål, for det er jo ikke, fordi der ikke er noget at se til på miljøfronten. Dagens tidligere debat har vist, at der er behov for en ekstraordinær indsats for at gennemføre initiativerne, i det mindste i energi- og transportforhandlingsplanerne, og samtidig øges mængden af EF-initiativer og kræver fornyet fantasi og opfindsomhed, hvis Danmark fortsat skal kunne tegne en nogenlunde anstændig profil i EF-miljøselskabet.

Det gælder ikke mindst, når vi ser på styringsmidlerne, hvor EF-Kommissionen allerede den 5. september 1990 fremlagde et studie-kredsarbejde om økonomiske virkemidler i miljøpolitikken, et forslag, der i øvrigt er sat til drøftelse med henblik på fastlæggelse af retningslinjer på det nært forestående miljøministerrådsmøde allerede i næste uge.

Vi skal altså under alle omstændigheder i løbet af det kommende år ud i en diskussion om økonomistyring af miljøpolitikken, og vi har da også embedsmandsrapporten fra december 1989 som grundlag for det sammen med den